

มอง **ญี่ปุ่น**
กบฏาเฑน

มุกกลับ
บุร หู

มอง **ญี่ปุ่น** มุมกลับ
ให้ **รัก** กว่าเดิม

Sunisa Saito

มองญี่ปุ่นมุมกลับ ให้รักกว่าเดิม

สุนิสา ไชโตะ : เขียน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-515-907-4

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

สุนิสา ไชโตะ.

มองญี่ปุ่นมุมกลับ ให้รักกว่าเดิม.-- กรุงเทพฯ : เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2564.

192 หน้า.

1. ญี่ปุ่น -- รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

089.956

ISBN 978-616-515-907-4

เจ้าของผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการและประธานเจ้าหน้าที่สายงานการเงิน วรพจน์ จรรย์โกมล

ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ รุติกานต์ ธนาโอฬาร

บรรณาธิการ ภทริยา จินตไพจิตร

ปก / รูปเล่ม วรเทพ เสริมอนะพัฒกุล

ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ณัฐชานันท์ เจริญภัทรเกียรติ

ฝ่ายขายและการตลาด จารุวรรณ นาคบำรุง สุภาพร แซ่ลือ ชาญนุกภักดิ์ กันทอน ลภัสรดา สารไทย ภาคภูมิ ยินดี

สำนักงาน อาคารเล่าเป้งจวัน 1 ชั้นที่ 24 เลขที่ 333 ซอยเจษฎพงษ์ ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร

กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2091-5900 โทรสาร 0-2091-5928 www.nejavu.com, www.facebook.com/nejavu,

www.facebook.com/NationBooksFanPage

พิมพ์ที่ บริษัท เปเปอร์เมท (ประเทศไทย) จำกัด 91 ซอยอ่อนนุช 65 แขวงประเวศ เขตประเวศ กทม.10250

โทรศัพท์: 02-320-3644

ราคา 220 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหรือของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจับกุม ฝ่าฝืนคดี ใดๆ ทั่วประเทศ ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหาด้านคดี หน้ากลับ หน้าขาว หรือหน้าหาย สามารถขอเปลี่ยนใหม่ได้จากร้านที่ท่านซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2091-5900

คำนำสำนักพิมพ์

ญี่ปุ่นเป็นประเทศหนึ่งที่คนเคยไปเยือนมักจะบอกว่า
อยากไปเที่ยวอีก เพราะทุกครั้งที่ได้ไปก็เหมือนมีมุมใหม่ๆ ให้เราได้
ค้นหาเสมอๆ

ผู้เขียนหนังสือ “มองญี่ปุ่นมุมกลับให้รักกว่าเดิม” เล่มนี้
จะนำเสนอญี่ปุ่นผ่านมุมมองคนไทยที่สัมผัสความเป็นญี่ปุ่นมา
นานหลายปี ชวนให้ผู้อ่านอย่างเราได้เห็นมุมมองน่ารักๆ ของญี่ปุ่น
แล้วก็ได้ดูคิดถึงประเทศไทยไปด้วยพร้อมกัน

แถมเพราะผู้เขียนได้มีโอกาสสัมผัสกับคนญี่ปุ่นที่รัก
เมืองไทยมากมาย จึงมีสารพัดเรื่องราวเกี่ยวกับมุมมองของ
คนญี่ปุ่นต่อประเทศไทยที่บางทีอาจจะไม่เคยได้คิดถึงกันมาก่อน

สุดท้ายนี้ ทางสำนักพิมพ์จึงหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะมี
รอยยิ้มบ่อยๆ เมื่อได้รู้จักญี่ปุ่นมากขึ้นผ่านเรื่องราวในเล่มนี้

ด้วยความปรารถนาดี

เนชั่นบุ๊คส์

สารบัญ

1	<i>JAPAN PROTOCOL</i>	7
2	ตรงต่อเวลาแบบ <i>JA-PUNCTUALITY</i>	15
3	สิ่งที่บ่งบอกมาตรฐานญี่ปุ่น	21
4	ชวนเดินเตร็ดเตร่ในย่านเมืองเก่า	27
5	คำทักทายที่มากกว่าการทักทาย	37
6	ความสนุกเล็กๆ ยามเปิดฝ้าชั่วคราว	45
7	เหตุเกิดที่ร้านซูชิ	53
8	ของฝากแบบไหนถึงจะดีนะ?	59
9	ที่พึ่งทางใจของคนญี่ปุ่น	67
10	ฤดูกาลเล็กๆ กับความสุขเล็กๆ	75
11	"เริ่มใจโระ โระ โระ แล้วพัฟพะ เด็กร้องก็ห้ามเปิดเต็ดนาดนะ"	83
12	หลานใจดีแล้วเกี่ยวกับอายุยืนตรงไหนนะ?	89

13	จังหวัด <i>IDENTITY</i> จังหวัดนี้มีอะไรเด่น	95
14	“ขออำนาจเทพเจ้า พระพุทธรองค์โปรดดลบันดาลให้...ด้วยเทอญ”	105
15	ความ real แบบญี่ปุ่นซึ่งพบได้ที่โรงอาบน้ำสาธารณะ	115
16	วันหยุดหน้าร้อน @ <i>FUKUSHIMA</i>	123
17	“นิวนอร์มอล” ที่ตรงใจมากกว่า “นอร์มอล”	133
18	ชีวิตนักศึกษาญี่ปุ่นแสนลำบาก	141
19	สารพัดคนญี่ปุ่น สารพัดเหตุผล	149
20	ที่ยากกว่าภาษา	159
21	ตัวแทนชั้นสังเวียนจากไทยแลนด์ คือ ผักชี นั่นเอง!	169
22	เดือนที่เงินซื้ออาหารไทย	177
23	ภารกิจเล็กๆ ของลูกผสม	183

JAPAN PROTOCOL

คนไทยพอเจอหน้าก็ก๊ากตายตามได้สารทุกขั้สุดดิบกััน
ได้ทุกเรื่อง แต่คนญี่ปุ่นรักษาระยะห่างเพื่อให้เกิดเกียรติ แต่หาก
เข้าใจและใช้เวลาสักนิด ก็จะสนิทกันได้ไม่ยาก

คนไทยจำนวนไม่น้อยคุ้นเคยกับวิถีญี่ปุ่น ชอบอาหาร
ญี่ปุ่น ชอบการ์ตูนมังงะ ชอบเที่ยวญี่ปุ่น ฯลฯ แต่ญี่ปุ่นยังมีมุม
ที่น่าสนใจและชวนให้ขี้มได้อีกหลายเรื่อง เมื่อยังไม่รู้จั๊กก็จะ
ตกหลุมรักได้ง่ายๆ

ฉันก็เป็นคนไทยคนหนึ่งที่หลงรักดินแดนแห่งซากุระงามนี้ และตัดสินใจบินข้ามขอบฟ้าเมืองไทยมาใช้ชีวิตที่นี่ ได้มารู้จักผู้คนมากมาย ได้เรียนรู้มุมมองและการใช้ชีวิตแบบคนญี่ปุ่นที่ต่างไปจากวิถีชีวิตแบบไทยๆ ของเรา ซึ่งเมื่อค่อยๆ รู้จักและเข้าใจ ก็ทำให้หลงรักญี่ปุ่นขึ้นกว่าเดิม

ฉันเป็นครูสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยโตเกียวศึกษาต่างประเทศ (หรือเรียกกันสั้น ๆ ว่า “ไทโต”) และเปิดโรงเรียนเล็กๆ ของตัวเองสอนภาษาไทยให้คนญี่ปุ่นด้วย ลูกศิษย์ที่โรงเรียนสอนภาษาของฉันส่วนมากเป็นนักเรียนรุ่นใหญ่วัยทำงาน ซึ่งส่วนใหญ่มาเรียนภาษาไทยก็เพื่อใช้ในการทำงานที่จะต้องติดต่อกับคนไทยและประเทศไทย

ที่โรงเรียนนี้เอง ฉันได้เจอคนญี่ปุ่นที่รักเมืองไทยมากมาย ถ้ามีช่วงว่างยาวๆ หน่อยเป็นต้องจองตั๋วไปเที่ยวเมืองไทย ถ้าไม่ได้ไปก็จะบ่นคิดถึงอยู่ตลอด บางคนถึงขนาดวางแผนว่าพอเกษียณแล้วจะย้ายมาอยู่เมืองไทยเลยด้วยซ้ำ

รอยยิ้มและน้ำใจของคนไทยคือเสน่ห์ที่ไม่เหมือนคนชาติไหนในโลก ไม่น่าแปลกใจที่พวกนักเรียนของฉันรักเมืองไทยมากมายขนาดนี้ ฉันก็เลยอยากช่วยให้พวกเขาเข้าใจคนไทยและเป็นที่รัก

ของคนไทยที่จะได้ติดต่อพบเจอกัน ซึ่งนอกจากเรื่องภาษาไทยแล้ว ก็ยังมีแง่มุมแบบไทยๆ อีกหลายเรื่องที่ควรรู้และเข้าใจ และเรื่องแรกๆ ที่ฉันอยากให้คุณเข้าใจคือ ระยะเวลาของความสัมพันธ์แบบไทยๆ

โดยปกติคนญี่ปุ่นจะให้เกียรติผู้อื่นด้วยการรักษาระยะห่างในการคบหา ไม่ก้าวล่วงความเป็นส่วนตัวของคนอื่น การไปเที่ยวถามซอกแซกเรื่องส่วนตัวอาจถูกมองว่าสอดรู้สอดเห็น ซึ่งเป็นเรื่องเสียมารยาทมากสำหรับคนญี่ปุ่น

แต่คนไทยก็ง่าย ช่างพูดช่างคุย การถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันเป็นเรื่องแสนธรรมดาที่คนไทยเราคุ่นเคย ไปไหนเจอใครเราก็มักแวะทักแวะคุย เราถามนู่นถามนี่ในเรื่องส่วนตัวกันได้ไม่ถือว่าเป็นการสอดรู้สอดเห็น เพราะสังคมไทยอยู่กันแบบครอบครัว ถึงจะไม่รู้จักกันก็เรียกพี่เรียกน้อง นับญาติเป็นลุงป้าน้าอาได้ไม่ขัดเงิน ถือเป็นการลดระยะห่าง สร้างความรู้สึกคุ้นเคยสนิทสนม ช่วยให้อารมณ์ดีได้เหมาะสม ไม่ทำอะไรเสียมารยาทไป

อย่างเรื่องครอบครัว มีครอบครัวหรือยัง มีพี่น้องกี่คน คุณพ่อคุณแม่ทำอะไร

...

เรื่องงาน ทำงานอะไร แผนกอะไร งานดีไหม หัวหน้าเป็นไง
บริษัทอยู่แถวไหน

...

เรื่องบ้าน บ้านอยู่แถวไหน ใกล้สถานีอะไร หมู่บ้านอะไร

...

เรื่องการศึกษา จบจากที่ไหน จบปีไหน คณะอะไร เป็นต้น

...

คำถามแบบนี้เป็นคำถามธรรมดาจับจ๊อยมากสำหรับคนไทย
แต่สำหรับคนญี่ปุ่น เรื่องพวกนี้ถือเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งหาก
เราไม่รู้ไปถามเข้า อาจเจออาการอึกอักอ้อๆ อึ้งๆ เข้าได้

แต่การที่คนญี่ปุ่นอึ้งอึ้งหรือไม่ตอบนั้น ไม่ได้แปลว่าเขา
ไม่อยากคบหรือไม่อยากสนิทกับเรานะ มันแค่เป็น Japan Protocol
ตามวิถีญี่ปุ่นเท่านั้น

คนญี่ปุ่นที่เป็นเพื่อนกัน บางคนยังไม่รู้เลยว่าบ้านของ
เพื่อนอยู่ส่วนไหนของเมือง หรืออาจรู้ว่าอยู่เขตไหน แต่ถ้าจะให้
ถามว่าอยู่ตรงไหนแน่ๆ ก็จะเริ่มเกรงใจกัน

แค่ถามไถ่ยังไม่ถาม เรื่องจะแวะไปหาไปคุยที่บ้านนั้น
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย ส่วนใหญ่แทบไม่เคยไปที่บ้านคนอื่น ไม่รู้ว่า

ครอบครัวของคนนั้นมีใครบ้าง บางคนยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเพื่อนที่ทำงานด้วยแต่งงานหรือยัง มีลูกกี่คน อายุเท่าไร ต้องรอกันว่าคนคนนั้นจะพูดเรื่องของตัวเองให้ฟัง นั่นแหละคือสัญญาณว่าเขายินดีที่จะขยับระยะเวลาความสัมพันธ์เข้ามาแล้ว

บรรดานักเรียนรุ่นใหญ่ของฉัน เป็น fc เมืองไทยเหนียวแน่นอยู่แล้ว ทุกคนก็ยินดีจะกลายร่างเป็นไทยเมื่ออยู่กับคนไทย ขอให้บอกเถอะว่าจะให้ทำอะไร

“คนไทยอาจจะถามเรื่องส่วนตัวนะคะ” ฉันเตือน นักเรียนรุ่นใหญ่ของฉันทำหน้าตกใจ

“ถามอะไรหรือคะ” คุณฮานะถามกลับ เธอมาเรียนภาษาไทยกับสามี ทั้งคู่อายุราว 30 กว่าๆ ไปเที่ยวเมืองไทยหลายครั้งชอบเมืองไทยมาก ขนาดไม่ได้ไปก็จะคิดถึง จึงตัดสินใจมาเรียนภาษาไทย เพื่อย้ายไปอยู่เมืองไทยในอนาคต (แฟนพันธุ์แท้ตัวจริงเลย)

“อย่างเช่นอายุ ทำงานอะไร บ้านอยู่ที่ไหน หรือครอบครัวนะคะ”

“ต้องตอบมั๊ยคะ” เธอถามกลับหน้าตาตื่นๆ

“คนไทยไม่ได้สอดรู้สอดเห็นหรือจะสืบข้อมูลไปทำอะไรหรือคะ ที่ชวนคุยเพราะอยากสนิทด้วยและจะได้ทำตัวถูก เช่น

ถามเรื่องอายุ ก็จะรู้ว่าอายุมากกว่าหรือน้อยกว่าแค่ไหน จะได้เรียกให้เหมาะสม หรือจะทำตัวยังไงไม่ให้เสียมารยาท หรือถ้ารู้อาชีพ เช่น รู้ว่าเป็นครู ก็จะให้เกียรติโดยเรียกว่า ‘อาจารย์’ ถ้าเป็นเรื่องที่เราเปิดเผยได้ บอกได้ก็บอกไปนะคะ เพราะคนไทยก็จะเปิดเผยกับเราเช่นกันคะ”

พวกเธอรักเมืองไทยเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว จึงสนใจทุกเรื่องเกี่ยวกับเมืองไทย โดยเฉพาะเรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่าง เมื่อฉันอธิบายจึงเข้าใจ และจากนั้นก็ตั้งอกตั้งใจทำตัวให้กลายเป็นไทยมาถึงตอนนี้...

“อาจารย์คะ ทำไมอาจารย์แต่งงานกับคนญี่ปุ่นคะ”

“ทำไมอาจารย์ไม่กลับเมืองไทยครับ”

“อาจารย์มีลูกกี่คนแล้วครับ”

“บ้านอาจารย์อยู่แถวไหนคะ ทำไมอาจารย์อยู่แถวนั้น แถวนั้นของแพงออกคะ”

“อาจารย์ทำอาหารกินเองหรือเปล่าคะ”

“อาจารย์ทำอาหารญี่ปุ่นให้สามีกินไหมคะ”

บางครั้งชอกแซก เจี้ยวจ้าวกันยิ่งกว่าคนไทยซะอีก... 😊

โดยปกติคนญี่ปุ่นจะให้เกียรติผู้อื่น
ด้วยการรักษาระยะห่างในการคบหา
ไม่ก้าวท้าวความเป็นส่วนตัวของคนอื่น

ตรงต่อเวลาแบบ JA-PUNCTUALITY

คนญี่ปุ่นไม่ใช่แค่ตรงเวลา บางสถานการณ์ต้อง
ก่อนเวลา

คนญี่ปุ่นถูกฝึกนิสัยให้รักษาเวลามาตั้งแต่โรงเรียนประถม
โรงเรียนประถมถึงโรงเรียนมัธยมปลายที่ญี่ปุ่น เด็กแต่ละ
คนจะมีสมุดที่เรียกว่า “ซึอชินโบะ” ไว้ให้อาจารย์บันทึกคะแนน
ความประพฤติ วันหยุดเรียนและอื่นๆ เพื่อให้ผู้ปกครองทราบ
พฤติกรรมของเด็กระหว่างที่อยู่โรงเรียน ถ้าพฤติกรรมแย่มากและ

ไม่ปรับปรุง ครูก็จะเชิญผู้ปกครองไปคุยที่โรงเรียนเพื่อช่วยกันหาทางแก้ไข

เวลาเข้าเรียนสายก็จะถูกบันทึกในสมุดนี้ทุกครั้งเช่นกัน แตกมไม่แค่ถูกลงบันทึกแต่จะถูกลงโทษด้วย ใครเป็นแฟนพันธุ์แท้ของการ์ตูนโดราเอมอน น่าจะเคยเห็นฉากที่โนบิตะถูกทำโทษให้ยืนหน้าห้อง เพราะไปเข้าเรียนสายบ่อยๆ แน่ๆ

นอกจากนี้ เด็กญี่ปุ่นยังถูกฝึก “โกะฟุนมาอะะโคโด” ให้ติดเป็นนิสัยด้วย “โกะฟุนมาอะะโคโด” คือ “มาก่อน 5 นาที” เช่น การนัดรวมตัวก่อนออกเดินทางไปที่ต้นศึกษา หรือเวลาที่เด็กๆ ต้องย้ายห้องเรียนเพื่อไปเรียนวิชาภาคปฏิบัติ อย่างวิชาดนตรี วาดภาพ พลศึกษา ครูจะคอยสอนให้ไปถึงห้องเรียนให้พร้อมเพียงกันก่อนเวลา 5 นาทีเสมอ

ใครๆ ก็รู้ว่าเวลาเป็นสิ่งมีค่า... แต่สำหรับคนญี่ปุ่นแล้ว คำว่ามีค่าคือดีเป็นราคาได้ด้วยค่ะ

เห็นได้ง่ายๆ จากค่าตัวรถไฟ ถ้าอยากไปถึงเร็วก็จะซื้อตัวรถไฟด่วนหรือด่วนพิเศษ ค่าตัวรถไฟด่วนเหล่านี้ จะมีค่าตัว 3 ชนิดรวมอยู่ คือ 1. ค่าโดยสาร 2. ค่าที่นั่งแบบระบุที่ 3.ค่าเวลา

1. ค่าโดยสาร คือ ค่าโดยสารรถจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง เท่ากันหมดไม่ว่าจะขึ้นรถด่วนหรือธรรมดา

2. ค่าระบุที่นั่ง หมายความว่าถ้าอยากได้ที่นั่งแน่นอน ก็ต้องเสียค่าจองที่นั่ง แต่ถ้าอยากลุ้นว่าจะมีที่นั่งหรือเปล่านั้นก็เลือกซื้อตั๋วแบบไม่ระบุที่นั่งก็ได้ค่ะ

3. ค่าเวลา (ภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า “ทกคิวเค็น”) คือค่าตัวที่จะต้องจ่ายเพิ่มเฉพาะรถด่วน หรือด่วนพิเศษ ถ้าอยากประหยัดเวลาก็จะต้องซื้อเวลา แต่ถ้ารถด่วนหรือด่วนพิเศษเกิดเหตุให้ไม่ด่วนตามชื่อ แล้วดันไปถึงช้ากว่าเวลาที่กำหนดไว้ 2 ชั่วโมง ผู้โดยสารก็จะได้ค่าทกคิวเค็นคืนด้วย

ตัวอย่างเช่น ถ้าจะขึ้นรถชิงกันเซ็นไปอาตามิ จะต้องจ่ายค่าโดยสาร 1,980 เยน ค่าระบุที่นั่ง 530 เยน และค่าทกคิวเค็น 1,760 เยน จากโตเกียวไปอาตามิ ถ้าไปรถไฟธรรมดา 1 ชั่วโมง 45 นาที แต่ถ้าไปรถชิงกันเซ็น ใช้เวลา 36 นาที ว่ากันง่ายๆ ก็คือเราจ่ายเงิน 1,760 เยนเพื่อซื้อเวลา 69 นาทีนั่นเอง

และถึงจะเป็นแค่ 4-5 นาที คนญี่ปุ่นก็ถือว่ามีความหมายแล้ว เพราะฉะนั้นก็ต้องใช้เวลาให้คุ้มค่า

“อาจารย์ เดินไปอีกหน่อยค่ะ” ป้าโคจิจะมีลูกศิษย์รุ่นเด็กบอกให้ฉันเดินไปด้านหน้าขบวนรถ

“ตรงนี้ค่ะ อาจารย์ ขึ้นรถตู้ที่สองจากข้างหน้า แลวๆ ประตูที่ 1 เวลาลงเราจะได้ลงพอดีตรงบันไดทางออก A10 ที่เรานัดคนอื่นๆ ไว้ไงคะ” ป้าโคจิจะมีอธิบายละเอียดยิบ

“เคยไปหลายครั้งแล้วหรือคะ” ฉันสงสัยว่าเธอเคยมาหลายครั้งหรืออย่างไร ทำไมถึงรู้ละเอียดขนาดนั้น

“เปล่าค่ะ วันนี้ครั้งแรกเลยค่ะ”

เธออธิบายต่อว่าหาข้อมูลมาแล้ววงหน้าแล้ว เราจะได้ไม่เสียเวลา แต่ที่ว่าเสียเวลานี้คือไม่น่าจะถึง 5 นาทีด้วยซ้ำ

ตัวอย่างเรื่องรถไฟเรื่องเดียวก็พอจะทำให้เห็นภาพชัดเจนว่า เวลาเป็นสิ่งสำคัญและมีมูลค่าแค่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนญี่ปุ่น ช่างเหมาะกับสำนวน “เวลาเป็นเงินเป็นทอง” จริงๆ เลย

ธรรมเนียมเรื่องเวลาของคนญี่ปุ่นก็ปรับเปลี่ยนกันไปตามสถานการณ์ ถ้าเป็นการนัดหมายเรื่องงาน ปกติควรไปถึงก่อนเวลาราว 5-10 นาที เพราะการไปตรงเวลาพอดีนั้นไม่ต่างกับการไปสายตรงกันข้าม หากได้รับเชิญไปที่บ้าน ควรไปถึงช้ากว่าเวลานัดราว

5-10 นาที เพราะเจ้าของบ้านอาจยังเตรียมต้อนรับไม่เสร็จ เรื่องนี้เป็นแง่มุมน่ารักของความละเอียดอ่อนและเอาใจใส่กันของคนญี่ปุ่น

คนญี่ปุ่นจะถือปฏิบัติตามธรรมเนียมเรื่องเวลากันแบบนี้จนเป็นนิสัย

แต่ดูเหมือนว่าธรรมเนียมดังกล่าวจะไม่รวมที่จังหวัดโอกินาวะ

เพราะคนโอกินาวะขึ้นชื่อเรื่องความสบายๆ ชนิดที่มีคำศัพท์ว่า “อุจินาโทมุ” ซึ่งเป็นการรวมกันของคำว่า “อุจินา” (ภาษาถิ่นเรียก โอกินาวะ) บวกคำว่า “โทมุ” (time หรือเวลา) ดังนั้น “อุจินาโทมุ” ก็แปลว่าเวลาของคนโอกินาวะ นั่นเอง

ถ้าถามว่าเวลาของคนโอกินาวะเขายืดหยุ่นขนาดไหน ก็ต้องบอกว่าขนาดที่ไปสายชั่วโมงหนึ่งคือเรื่องปกตินั่นแหละค่ะ 😊

